

Život, jenž musím žít, pouze mě náleží,
život milion pravd, život milion lží,
život s tebou i bez, život radost i stres.
A hrát, to má rád,
že víš málo, čím o něm víš víc.

Můžeš být skromný chlap, můžeš být doktor práv,
můžeš mít dobrý vkus a být pyšný jak páv.
Můžeš na struny kytar pověsit svět jak nic.
Stejně, když se tě zeptám,
víš málo, čím o něm víš víc.

Ó, svými ústy mě znáš,
svými vlasy jak měď se mě teď dotýkáš.
Ó, svými prsty mě znáš
a svojí tváří se mě teď dotýkáš.

Dlouho byla jsem vzhůru v noci jak ametyst,
ve tvé spící tváři jsem zkoušela číst,
jestli láska je lest, změna jména a nic..
Odpověď dalo mi ráno,
vím málo, čím o ní vím víc.

Hmmm...

Ó, svými ústy mě znáš,
svými vlasy jak měď se mě teď dotýkáš.
Ó, svými prsty mě znáš
a svojí tváří se mě teď dotýkáš.

Jsem přístavní hráz pro tvůj toulavý smích,
jsem největší hřích všech milujících.
Každý den něco čekám, když vyjdu ti vstříc,
když pak sedím před zrcadlem, vidím,

že stále vím málo, čím o všem vím víc...

Hmmm...